

L'empresa Manhusa celebra els 50 anys de la seva posada en marxa a Sant Celoni

Els gerents Rafael Moya i Rolf Treplin van proporcionar a l'empresa un tarannà complementari

He començat a parlar de Manhusa en primera persona i no és per casualitat. Vaig està treballant-hi 16 anys, des del 1960 al 1976, i en tinc encara records molt vius. Per mi va ser una època enriquidora tant des del punt de vista professional com humà i, sense voler menystenir cap de les empreses en les que he col·laborat posteriorment, he de reconèixer que a Manhusa hi he passat els anys més plaents de la meua vida laboral.

Com he dit abans, l'any 1959, amb l'arribada de la "fàbrica nova", com en deïem, va començar a canviar Sant Celoni i també els qui en aquell moment hi vivíem. Era una alenada d'aire fresc que venia de fora a despertar una societat somorta, que no s'havia encara tret del damunt la grisor de la llarga postguerra. A Manhusa tot era diferent, des del magnífic edifici industrial amb la seva espectacular xarxa subterrània fins al projecte d'empresa que des del primer moment tenia la inconfusible marca germànica procedent de Hannover.

Però crec que allò que li va donar un tret característic va ser una mena de mestissatge produït per la fusió de dues cultures diferents i que es van respectar sempre. Els qui vam començar a treballar a la nova empresa, molts procedents del sector primari, ho vam fer amb una actitud il·lusionada i alhora receptiva. No vam percebre mai l'ordre, la planificació i l'exigència de la feina ben feta com una imposició sinó com una oportunitat de progrés.

Rafael Moya i Rolf Treplin van assumir la gerència de l'empresa els primers anys

I per altra banda, els socis alemanys van ser conscients d'aquesta actitud responsable i van deixar total llibertat per la gestió del dia a dia limitant-se a l'aportació de tecnologia i formació del personal.

Sempre he cregut que les influències rebudes durant els primers anys de vida de les persones o entitats influeix profundament en el seu caràcter. A Manhusa, després d'un període molt curt de gerència del Sr. Josep Maria Padró, va assumir el càrrec el Sr. Rafael Moya, un català que venia de Xile, que poc després va compartir-lo amb el Sr. Rolf Treplin, un alemany que arribava de l'Iran. Mai he conegut dues personalitats més antagòniques, i no només en l'aspecte físic, però tenien uns trets bàsics comuns: eren honestos, treballadors i amb una gran

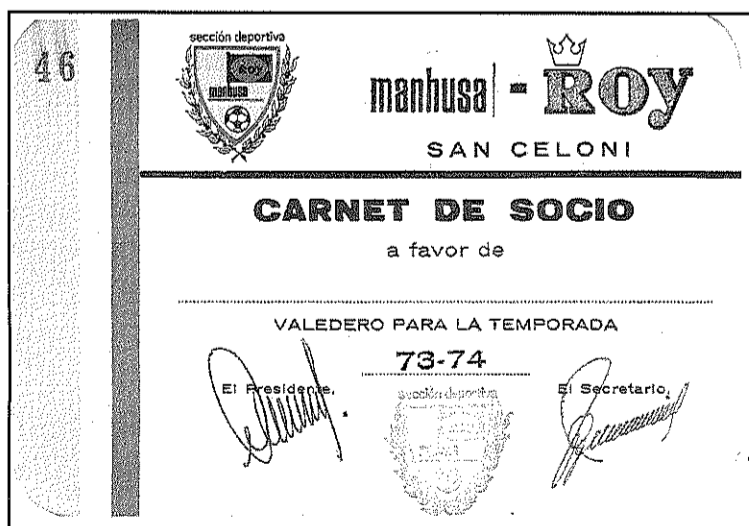
Rafael Moya i Rolf Treplin, gerents de Manhusa (L'AgBM)

capacitat per tractar el personal i entendre's entre ells malgrat les seves diferències.

Això va marcar unes pautes a

Al començament fabricàvem productes semielaborats per al mercat domèstic com cortines de bany i tovalles i també per a sec-

General de Hules, però des d'un inici hi va haver un factor important que ens va fer diferents. Les altres eren empreses amb mentalitat fortament industrial, mentre que nosaltres hi vam incorporar

Un carnet de soci de la secció esportiva de Manhusa (L'AgBM)

seguir i va influir a tots els nivells de manera que des d'un primer moment vam tenir la sensació que formàvem tots plegats una gran família. M'estic referint als anys 1960 i 1970. Gràcies a aquesta mentalitat vam tirar endavant en moments difícils i va ser possible superar amb rapidesa fets tan traumàtics com les fortes inundacions patides els anys 1965 i 1971.

tors industrials tan diversos com marroquineria, confecció, calçat, tapisseria, cotxes de criatures, inflables i folreria en general, bé en forma de plàstic sol o bé amb teixit incorporat. Més tard van venir el plàstic autoadhesiu, el rígid, l'ABS, el poliuretà i l'entrada als sectors del moble i l'automòbil. Teníem una forta competència, principalment d'Aiscondel, Ceplástica i Sociedad

Les marques Ivela i Roy de Manhusa van haver de competir amb l'skay d'Aiscondel

una prioritat comercial i quasi diria que artesanal.

Si un fabricant de bosses d'Alacant ens demanava 300 metres d'un article nou que havia vist a la Fira de Milà amb determinat gruix, flexibilitat, amplada, color, estampat i gravat, es fabricava la comanda encara que representés trencar un munt de normes de rendibilitat productiva. Les nostres marques Ivela i Roy van haver de lluitar contra l'Skay, una marca d'Aiscondel que havia tingut el mèrit d'imposar-se com a nom genèric. Encara recordo les enrabiades del Sr. Coll quan rebia una comanda on es demanava Skay de Manhusa.

Erem una empresa molt atenta a les necessitats i canvis de tendències, amb una gran qualitat del

producte, amb la meticulositat d'un artesà i el bon gust d'un artista. Els nostres cilindres d'estampar i gravar, amb dibuixos generalment comprats a Itàlia, eren incomparables dintre del mercat espanyol. Per això, quan va venir la gran crisi del petroli de l'any 1973, vam estar en millors condicions que els nostres competidors per aguantar i sobreviure.

Vull creure que hi va tenir a veure el nostre origen mestís entre llatí i germànic i l'empremta deixada durant els primers anys pels Srs. Moya i Treplin. El Sr. Treplin encara viu a la seva bonica casa de Bad Nenndorf al nord d'Alemanya i sempre el tindrà a la meua memòria com una persona educada, competent, discreta, gran professional i per damunt de tot, un home bo.

L'empresa Manhusa va aguantar i superar, a l'any 1973, la gran crisi del petroli

Vaig tenir la sort de tractar-lo de prop per qüestions de feina i puc dir que darrere del seu aspecte aristocràtic i distant s'hi amagava una gran humanitat; conservo un bon record de la seva hospitalitat amb motiu d'un viatge de formació que vaig fer a Hannover. Crec que no li vaig agrair prou les atencions que em va dispensar i aprofito aquesta modesta columna per fer-li arribar el meu respecte més sincer.

El Sr. Moya ens ha deixat fa pocs anys, després d'una visita en un dels habituals dinars de "manhuseros" jubilats. Era extravertit, populista i amic de tothom, tot un personatge. No ens podrà acompanyar a la celebració, la setmana vinent, dels cinquanta anys de la vinguda de Manhusa a Sant Celoni, com tampoc ho podran fer molts dels nostres companys i amics, components d'aquella gran família, que s'han quedat pel camí, aquells amb qui ens discutíem per qüestions de feina i després compartíem amigablement un dinar, un cafè o una xerrada al carrer, aquells altres amb qui vam jugar partits de futbol contra Givaudan o Inacsa, o amb qui vam disfrutar d'una costellada al bosc, o amb els quals vam compartir fins fa molt poc esmorzars a Campins, Mosquerols o Sant Celoni alguns dissabtes al matí quan uns encara estaven en actiu i altres ens havíem jubilat.

No cal dir noms ja que cadascú guarda a la seva particular capseta personal el record dels amics absents. La setmana que ve, en un o altre moment, ells ens acompanyaran.

Manhusa, Alkor Draka i ara, Renolit. Els desitjo, de tot cor, molts anys de vida i de feina. Però per molt que canviïn els noms, per a mi i per la majoria dels qui d'aquí a uns dies ens reunirem per celebrar i recordar temps passats, la "fàbrica nova" del Pla de cal Batlle sempre serà la nostra entrançable Manhusa.